

ikke. Det, som fru Lene Espersen vil, er at stemme om det samme og det samme og det samme og det samme, indtil fru Lene Espersen får det, som hun vil have det.

Argumentet om, at nye vælgere, der ikke blev spurgt i 1993, skal have lov at komme til, kan jeg godt forstå, men hvad så med de nye vælgere, der kommer til, hvis fru Lene Espersen engang går hen og får det, som hun vil have det, og Danmark kommer med i ØMU'en? Hvad så med de nye vælgere, der kommer dér? Hvad så med deres mulighed for, at Danmark skal føre en selvstændig finanspolitik? Er den bare ligeegyldig, og interesserer den ikke fru Lene Espersen?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu var Dansk Folkeparti jo ikke med til at udfærdige det nationale kompromis, men jeg husker en sætning i det nationale kompromis, som bl.a. gik ud på, at de, der lavede det, sagde, at det var udtryk for en ny langsigtet dansk EU-politik.

Jeg kan huske, at Det Konservative Folkeparti også var med til at lave det nationale kompromis, og det vil sige, at denne nye langsigtede danske EU-politik altså rakte lige præcis 5 år, fra man fik jaet til Maastrichttraktaten. Det er vist ikke nogen særlig langsigtet politisk tankegang at have.

Så må jeg sige, at hvis det er en demokrati-debat, som fru Lene Espersen rejser, hvis det drejer sig om det, og det drejer sig om, at den danske befolkning skal have ret til at fortryde et nej og stemme ja, er diskussionen i forhold til demokratiopfattelsen vel lige så relevant, som når det drejer sig om, at befolkningen skal have mulighed for at gå fra et ja til et nej.

Derfor vil jeg gerne spørge fru Lene Espersen for at finde ud af, om der er logik i det, hun siger: Hvis Dansk Folkeparti stiller forslag om, at Maastrichttraktaten skal til folkeafstemning én gang til, vil De Konservative så støtte det forslag? For så er der logik i det, så handler det nemlig om, at nye generationer skal have lov til at fortryde, at tidligere generationer har sagt ja til et så integreret samarbejde i Europa, som tilfældet er i dag. Så er der ræson i det, så er der logik i det, men jeg frygter, at det ikke er svaret.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Først til fru Pernille Frahm og hele denne diskussion om forbeholdene. Jeg vil sige det sådan, at det er klart, at man ikke kan blive ved med at stille befolkningen det samme spørgsmål om og om og om igen.

Nu er det jo ikke sådan, at befolkningen har haft en chance for at tage stilling til det danske forbehold set i lyset af, at euroen nu går i gang, og hvilke konsekvenser det har for Danmark. Det er den danske befolkning overhovedet ikke blevet spurgt om, men jeg mener da bestemt heller ikke, der skal være noget med, at vi lige tager sådan en håndfuld folkeafstemninger en gang om året. Dansk økonomi ville overhovedet ikke kunne holde til det, for det ville have så drastiske troværdighedskonsekvenser for den pengepolitik, der bliver ført i Danmark, at det i sig selv ville være en livsfarlig strategi at gå ind på at tvinge ting til folkeafstemning for ofte.

Jeg mener bare, at det under alle omstændigheder, og det har vi sagt ærligt og klart hele vejen igennem, lå i kortene, at der skulle være en mulighed for, at befolkningen kunne blive spurgt igen, hvis det drejede sig om, at man på et tidspunkt fik et klart indblik i, hvad det egentlig var, der lå i de danske forbehold, og hvilke problemer det ville skabe for den måde, som samarbejdet udviklede sig på.

Naturligvis mener jeg, at vi skal benytte os af den mulighed, hvis der viser sig et flertal i befolkningen for det, men jeg vil godt tage afstand fra, at der skulle være tale om, at man bare bliver ved og ved og ved. Det vil vi på ingen som helst måde anbefale at man gør, fordi det faktisk har en skadelig virkning på den danske økonomi.

Til hr. Kristian Thulesen Dahl og hans opfattelse af demokrati vil jeg sige, at jeg da er fuldstændig ligeglad med, hvad Dansk Folkeparti mener, der skal til folkeafstemning. Det, der for mig at se er afgørende, er, hvad den danske befolkning mener, og hvis det viser sig, at der er et flertal i den danske befolkning, der er modstandere af Maastrichttraktaten eller på et tidspunkt er modstandere af, at vi er med i det europæiske samarbejde, er jeg helt sikker på, at det ville afspejle sig i de partier, der så blev repræsenteret her på Tinge.

Jeg tror i hvert fald, at det under alle omstændigheder er noget, der vil give god grobund for at genoprette den danske EU-politik,